

Fekete Farkas Tímea

Magyar-angol szakos tanár, Fiilek,
e-mail: feketefarkastimea@gmail.com

„Buzzzzz group”, avagy intenzív véleménycsere a tanórán

Minden tanóra elhagyhatatlan része, amikor a tanulók teret kapnak arra, hogy valamilyen módon megnyilvánuljanak – válaszoljanak a kérdésünkre, ők kérdezzenek, feladatot oldjanak vagy véleményt mondjanak. A vélemény megalkotása nem könnyű feladat, viszont nagyon fontos, hogy a tanulók kritikus gondolkodása fejlődjön, s tudjanak, illetve merjenek véleményt alkotni. Ezt a tevékenységet folyamatosan gyakoroltatni kellene velük, hiszen később, életük minden részében szükségük lesz rá.

Az oktatásban minden órán teret kaphat a véleményalkotás gyakorlása. Irodalomórán például az egyes szereplőkről és azok cselekedeteiről fejthetik ki gondolataikat a diákok; történelemórán állást foglalhatnak egy-egy uralkodói program mellett vagy ellen; zeneórán az egyes zenei stílusokkal szemben fejthetik ki a álláspontjukat; etikaórán valamilyen erkölcsi kérdésben fejthetik ki véleményüket; stb. Tudatosítanunk kell, hogy a vélemények eltérőek lehetnek, és minden véleményt egyformán értékesnek kell nyilvánítanunk. A legfontosabb, hogy magát a véleményformálást értékeljük, arra buzdítsuk a diákokat, hogy osszák meg nyilvánosan is a gondolataikat. De hogyan lehet erre rábírnunk a tanulókat?

Létezik egy módszer, amely már nem új keletű, ám annál effektívebb. A neve angolosan **Buzz group**, avagy **Zümmögő csoport**. A név a módszer során tapasztalt kicsoportos véleménycsereik kisebb hangját, „zümmö-

gését” hivatott megidézni, hiszen ezt a módszert alkalmazva, szinte biztos, hogy egy tanuló sem marad csendben.

A tanár feladata egy bizonyos probléma vagy kérdéskör felvetése, amelyre különböző nézetek alapján különböző megoldások, vélemények születnek. Nagyon fontos konkrét kérdéseket, illetve feladatokat adni a tanulóknak, hogy ne akadjanak el. A módszer lényege, hogy az osztályt 2-3, maximum 3-4 tagú csoportokra osztjuk, s úgy is ültetjük, hogy ne zavarják egymást a munkában. A tanár elmondja az alapvető információkat, meghatározza a csoportok részére álló időt (10-15 percnél ne legyen több), s minden csoportnak kiosztja az előre kinyomtatott kérdéseket. Ezek után a csoportok megvitatják a kérdéseket, elkezdődik az intenzív véleménycsere, majd a végső konklúzió papírra vetése. Az idő letelte után a csoport közösen beszámol az eredményeiről: mindenki hozzátesz egy-egy gondolatot a témához. A vita eredményét a tanár a táblára jegyzeteli, s miután mindenki elmondta a véleményét, közös összegzésre kerül sor.

A lényeg ennyi. Érdekes, üde, mindenkit megmozgató módszer. Több mindenre fel lehet használni, csak a tanár kreativitása szab határt. Én nagyobb gyerekeknél használok összegző órákon. Nagyon szerethetően dolgozható fel vele pl. a *Csongor és Tünde*, a *Hamlet*, a *Különös házasság* vagy bármilyen egyéb szöveg. A tanulók szeretik, s szerintem ez a lényeg!

Játékra fel!

Horváth Géza

Nyugalmazott pedagógus,
a Katedra Matematikaverseny
szervezője; lakhely: Zseliz,
e-mail: horvath.geza@slovanet.sk

Alig ültek el az ötvenéves Tanítókórus jubileumi koncertjének az akkordjai, máris készülni kellett egy másik nagy eseménysorozatra. Mintegy születésnap ajándékként egy háromhetes amerikai turné „hullott” a kórus ölébe. Bevallom, az „ölébe hullott” némi túlzás, hiszen a kórus elnökének, *Hecht Annának* türelmesen és rámenősen kellett kilincselnie azért, hogy a vendégszereplés anyagi hátterének másik felét valahogyan előteremtse. Az egyik felét ugyanis az egyesült államokbeli vendéglátók *Poznán Béla püspök* irányításával összegyűjtötték. Szponzorok (*Fóthy János*, *Bajkay Béla* és *Nagy Ágnes*) és maguk a kórustagok járultak hozzá a repülőút költségeihez. Az utazást sokan nem tudták vállalni. Többnyire nem a kiadások, hanem a szokatlan időpont miatt. Nem szerencsés dolog októberben három hétre „kiesni” az iskolából. Voltak, akik a várható megterhelés miatt mondtak nemet, hiszen három hét alatt 16 teljes estét betöltő hangversenyt adni még akkor is fárasztó, ha a műsor egy részét minden alkalommal az énekkart Amerikába elkísítő somorjai *Csalló zenekar* töltötte ki. Akik ennek ellenére vállalták az utat, ritkán panaszkodtak fáradtságra. A rengeteg kanadai és egyesült államokbeli látóival, az amerikai magyarok közvetlensége, művészettisztelete minden nehézséget feledtetett.

A schwechati repülőtérrel felszálló gépünk megközelítőleg 9 óra múlva landolt a torontói repülőtéren, ahol *Vass Zoltán* lelkész várt bennünket. Toronto Kanada legnagyobb városa (kb. 5,5 millió lakossal). A helybeliek elmondása szerint területe akkora, mint Bács-Kiskun-megyéé. Ezt mi is megtapasztaltuk: turnénk első állomásán családoknál laktunk, többségünkkel másfél-két óráig kellett autózniuk vendéglátóinknak a szállásról a református templomig vagy a fellépés helyszínéig.

A kórustagok legtöbbször járt Amerikában. Bár az amerikai filmekből

A Szlovákiai Magyar Pedagógusok Vass Lajos Kórusa Amerikában

szinte minden ismerősnek tűnt, mégis érdekes volt a maga valóságában látni a kerítés nélküli telkeket, a lépten-nyomon feltűnő mókusokat, a városi épületek tüzlépcsőit, a fából épült családi házakat. Azt azonban csak itt tudtuk meg, hogy a tégláépületek is valójában fából vagy acélszerkezetre épülnek, a téglá csak külső, fából vagy préselt papírból készült „álca”. Az ablakokat nem nyitni kell, hanem felhúzni. Európai szemmel nézve furcsa volt, hogy a mosdóhasználat mindenhol ingyenes, és – persze – a vécék mindig tiszták, mindig működnek. Nehéz volt megszokni az európaiától eltérő mértékegységeket – állandó fejszámolásra készítette bennünket: hány kilométer lehet a hatvan mérföld, hány kilogramm is az ötven font, vagy hogy milyen ruhát vegyünk fel másnap, ha az időjárás-előjelzés szerint 70 °F-ot (Fahrenheit-fokot) jósolnak. A legfurcsább azonban az volt, amiről a filmek nem árulkodnak: az amerikai ételek, italok. Az édes italok számunkra ihatatlanul édesek voltak, a pékáru is mind édes volt, a szállodák svédasztalain felkínált sonkát is csak egyszerű kóstoltuk meg, mert a juharsziruppal nyakonöntött sonka nem magyar gyomornak való. Szerencsére a turné minden állomásán legtöbbször helybéli magyar közösségek főztek számunkra. (Életemben ennyi töltött káposztát nem fogyasztottam el, mint az amerikai három hét alatt. De volt más is: *Poznán Béla* saját főzésű özpörköltje, káposztás tészta, székelykáposzta, lángos, rántott szelet, olasz tészták, francia krémes, különféle kalácsok stb.) Maradandó emléket hozott maga az amerikai közlekedés is. A filmekben általában autós üldözésekkel, szabálytalankodókkal találkozunk. A három hét alatt ennek nyomát sem tapasztaltuk: a gépkocsivezetők rendkívül előzékenyek; a főúton haladó a legnagyobb természetességgel engedi áthaladni, lekanyarodni a mellékútról jövőt. Gyorsan vezetnek, de mindig maximálisan figyelnek egymásra. A há-

rom hét alatt egyetlen közúti balesetet sem láttunk.

Két napot töltöttünk Kanadában. Mielőtt az Amerikai Egyesült Államok területére léptünk volna, néhány órát eltöltöttünk a Niagara-vízesésnél. A sors különös kegye, hogy az amerikai turnénk 21 napjának kétharmadát szinte nyári időjárás kísérte. Így volt ez a Niagara-vízesés mellett is. A határátelérés gond nélkül folyt, csupán annyi negatív élményünk maradt, hogy az Ikertornyok lerombolása óta rögeszmésen alapos határőröknek majdnem két órájukba tellett az ötvenfős csoportunk átvizsgálása. Ezért jelentős késséssel, éjfél tájt érkezünk meg *Poznán Béla* püspöki székhelyére, a Connecticut államban található Fairfieldbe. A turné további napjaiban végig velünk maradt a nagybalogi származású református püspök.

A három hét alatt 16 teljes hangversenyt és néhány alkalmi hangversenyt adtunk. Többször templomokban vagy a templom közösségi termében léptünk fel. (Nem tudom, így van-e ez mindenhol Amerikában, de ahol mi megfordultunk, a templom alatt mindig volt egy – a temploméval azonos alapterületű – közösségi terem konyhával, színpaddal, öltözőkkel, kiállítótermekkel.) Szerepeltünk szeretetotthonokban, iskolában, '56-os emlékünnepeken, vasárnapi istentiszteleten és misén (egy alkalommal úgy, hogy a kórus egyik fele a református, a másik a katolikus templomban énekel). Alkalmi hangversenyeket is adtunk (egy polgármesteri hivatalban, az Ikertornyok helyén létrehozott medence-emlékműnél vagy épp a Niagaravízesés közelében). A szereplés helyszíneit egy térképen megjelölve európai szemmel nézve hatalmas távolságokat jártunk be: Toronto, Manchester (New Hampshire), Fairfield, New York (a Magyar Főkonzulátuson és a 82. utcai Magyar Református Egyház Székházában), Carteret (New Jersey), New

Brunswick (New Jersey), Ligonier (Pennsylvania), Lorain (Ohio), Cleveland (Ohio), Chicago (Illinois). Az utolsó fellépésünk október 26-án, vasárnap volt Chicagóban a Szent István-templomban, majd a Magyar Baptista Gyülekezet templomában. A hazautazásig, október 30-ig tehát volt még három teljes napunk. *Poznán Béla*t sohasem hagyta el a humorérzéke; javasolta, hogy a fennmaradt három nap alatt tartsuk meg „Szent Heverdel” ünnepét. Mondanom sem kell, a három chicagói nap távolról sem a heverésről szólt. A városnézésre további három nap sem lett volna elegendő.

Egy-két kivételtől eltekintve a közönségben mindig ültek magyarok és magyarul nem értők is. Ezért szinte lehetetlen lett volna a műsorközlő szövegét előre megtervezni. Ez már azért sem volt lehetséges, mert nem volt két egyforma hangversenyünk; a műveket a karnagyok (*Józsa Mónika* és *Tóth Árpád*) minden esetben az alkalomhoz illoen válogatták össze. A kétnyelvű műsorközlés így *Tóth Árpádra* hárult, aki – saját bevallása szerint – nem beszél tökéletesen angolul, de ebből mi (angolul nem beszélők) vajmi keveset vettünk észre. A Csalló zenekar műsorát többnyire *Hecht Éva* konferálta (ha hihetünk a közönség véleményének) tökéletes angolással. A Szlovákiai Magyar Pedagógusok Vass Lajos Kórusa nem csupán a hangversenyeken mutatkozott be. A koncertek előtt, után és azok szünetében is a minket Amerikába elkíséző szponzorok a kórus CD-it árultak.

Nem sokkal a Tanítókórus hazakerkezése után kaptuk az örömhírt: a Csehszlovákiai Magyar Tanítók Központi Énekkarának alapító karnagya, *Szűjjártó Jenő* zeneszerző december 13-án posztumusz Magyar Örökség-díjat kap. A budapesti Magyar Tudományos Akadémia disztermében *Szűjjártóné Nagy Ilona* és a Tanítókórus elnöke, *Hecht Anna* vette át a díjat, a laudációt e sorok írója tartotta.